

Τὸ παραμύσάκι μας

ΤΟ ΕΞΥΠΝΟ ΤΑΜΠΟΥΡΛΟ

Κανείς, στὸ ντουλάπι τῶν παιχνιδιῶν δὲν ἀγαποῦσε τὸ ταμποῦρλο. Ἦταν μεγάλο κι' ἔπιανε πολὺ χῶρο κι' ἀκόμη γιατί, ὅταν τὸ χτυποῦσαν, ἔκανε τόσο θόρυβο, πὺ ξεκούφαινε τὶς κοῦκλες καὶ τὰ ζωάκια. Ἔτσι ἡ ἀρκούδα ἔλεγε, ὅτι δὲν τὸ ἤθελε νὰ κοιμᾶται μαζί τους καὶ γι' αὐτὸ τὸ ταμποῦρλο κυλοῦσε ἡσυχὰ κάθε βράδυ στὸ πάτωμα κι' ἔμενε στὸ χαλὶ μοναχό του. Αὐτὸ τοῦ κακοφαινόταν, γιατί ἀγαποῦσε τοὺς εὐθύμους φίλους, τὴν κουβεντούλα καὶ τὸ θόρυβο. Μὰ τί νὰ κάνη ;

Κανείς δὲν τὸ καταδεχόταν. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ ὀμορφὴ κουκλίτσα, ἡ Λούση, δὲν τοῦ μιλοῦσε, ἂν καὶ στὸ βάθος τὸ συμπαθοῦσε.

Ἐνα βράδυ, λοιπόν, τὰ παιχνίδια ἀποφάσισαν νὰ κάνουν πάρτυ. Ἐτοίμασαν γλυκὰ καὶ σάντουιτς καὶ τὸ ὄργανέτο τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ παίξη γιὰ νὰ χορέψουν. Ὅμως δὲν προσκάλεσαν τὸ ταμποῦρλο. Ὅταν ὅμως εἶδαν, ὅτι τοὺς χρειαζόταν ἕνα μεγάλο τραπέζι χωρὶς κὰν νὰ τὸ ρωτήσουν, ἔστρωσαν ἀπάνω του ἕνα ἄσπρο τραπεζομάντηλο κι' ἄπλωσαν τὰ φαγητά τους.

Γελοῦσαν μάλιστα, ὅταν σκέπτονταν πόσο ἡσυχὰ στεκόταν. Κι' ἀλήθεια, δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξή του τὸ ταμποῦρλο, ὅταν ἔνοιωσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ πιατικὰ στὴ ράχη του. Θύμωσε μάλιστα. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ τὸ ρωτήσουν καθόλου !

Κι' ἤθελε νὰ κυλίσῃ στὸ πάτωμα καὶ νὰ ρίξῃ ὅλα τὰ φαγητά κάτω. Νὰ τοὺς χαλάσῃ τὴ δισσκέδασή τους γιὰ νὰ μάθουν νὰ μὴν τὸ προσκαλοῦν. Ὑστερὰ ὅμως σκέφτηκε τὴ Λούση, πὺ τὴν ἀγαποῦσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν στενοχωρήσῃ καὶ στάθηκε ἡσυχὸ στὴ θέση του.

Τότε ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ μπῆκε μέσα ὁ σκύλος, ὁ Μπόμπ. Τοῦ εἶχαν μυρίσει τὰ γλυκὰ κι' ἤρθε νὰ δῆ τί γινόταν.

Σὰν εἶδε τὰ παιχνίδια νὰ γλεντοῦν γύρω στὸ ταμποῦρλο - τρα-

πέζι θέλησε κι αὐτὸς νὰ φάη και προσπάθησε νὰ ἀρπάξη κάτι μὲ τὸ μουσούδι του.

Τὰ παιχνίδια τρομαγμένα ἄρπαξαν τὰ γλυκὰ κι ἔτρεξαν γρήγορα - γρήγορα νὰ χωθοῦν στὸ ντουλάπι.

Ὁ Μπόμπ τὰ κυνήγησε, ἀλλὰ δὲν βρῆκε κανένα γλυκό, γιατί ὁ ἔξυπνος ὁ σκατζόχοιρος τὰ ἔβαλε ὅλα στὸ κουτὶ τὸν κύβων και μετὰ κάθισε κι ὁ ἴδιος ἀπὸ πάνω.

Ὁ Μπόμπ θύμωσε. Ἔσκισε τὸν γολάζιο φιόγκο τῆς ἄσπρης ἀρκουδίτσας, τράβηξε τὰ μαλλιά υἱᾶς κούκλας και ξεκόλησε τὴν οὐρὰ τῆς μαϊμοῦς.

Τὶ φασαρία! Τὰ παιχνίδια φώναζαν και ἡ κουκλίτσα, ἡ Λούση, ἔβαλε τὰ κλάμματα, ἅμα ὁ Μπόμπ τὴν ἄρπαξε και τὴν πέταξε μὲ δύναμη στὸ πάτωμα.

Σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ ταμποῦρλο στεκόταν και παρακολοῦθοῦσε σιωπηλό. Ὅμως δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ βλέπη νὰ κακομεταχειρίζονται τὰ παιχνίδια. Μὰ καθόλου. Κι ὅταν μάλιστα εἶδε τὴν καῦμενούλα τὴ Λούση, τοῦ ἤρθε μιὰ ἔξυπνη ἰδέα. Θέλησε νὰ ξυπνήσῃ τὸν Γιαννάκη, τὸ παιδάκι πὸ εἶχε τὰ παιχνίδια, γιὰ νὰ διώξῃ τὸ Μπόμπ. Ἔτσι ἄρχισε νὰ χτυπᾶ, ὅσο δυνατώτερα μποροῦσε. «Τάμ, τάμ, τάμ, ταρατατάμ.»

Ὁ Γιαννάκης, πὸ κοιμόταν βαθειά, ξύπνησε κι ἔτρεξε γρήγορα στὰ παιχνίδια.

Ἐδιώξε γρήγορα τὸ Μπόμπ στὴν κουζίνα και κοίταξε τὸ ταμποῦρλο, πὸ εἶχε πιά σταματήσει νὰ χτυπᾶ :

«Ποιὸ ἄραγε ἀπὸ τὰ παιχνίδια χτύπησε τὸ ταμποῦρλο;» ἀναρωτήθηκε, και πῆγε νὰ κοιμηθῆ.

Τὰ παιχνίδια φοβισμένα ἀκόμη ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται τὸ καλὸ ταμποῦρλο, πὸ εἶχε σώσει.

«Συγχώρεσέ μας», τοῦ εἶπαν, «ἂν δὲν σοῦ φερθήκαμε καλά».

Και ἡ Λούση ἔτρεξε και τὸ ἀγκάλιασε λέγοντας :

«Εἶσαι πιὸ καλὸ και πιὸ ἔξυπνο ἀπ' ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἄλλους. Εἶσαι ὁ καλύτερος φίλος μου!»

Τὸ καῦμένο τὸ ταμποῦρλο ἔτρεμε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ὅταν μάλιστα ἔβγαλαν τὰ φαγητὰ και συνέχισαν τὸ πάρτυ πρὸς τιμὴν του ἡ εὐτυχία του ἦταν ἀπέραντη.

Ἀπὸ τότε τὰ παιχνίδια ἦταν πάντα φίλοι του. Ἀλλὰ ἐκεῖνο προτιμᾶ ἀπ' ὅλα τὴν μικρὴ κουκλίτσα, τὴ Λούση. **Η ΓΙΑΓΙΑ**